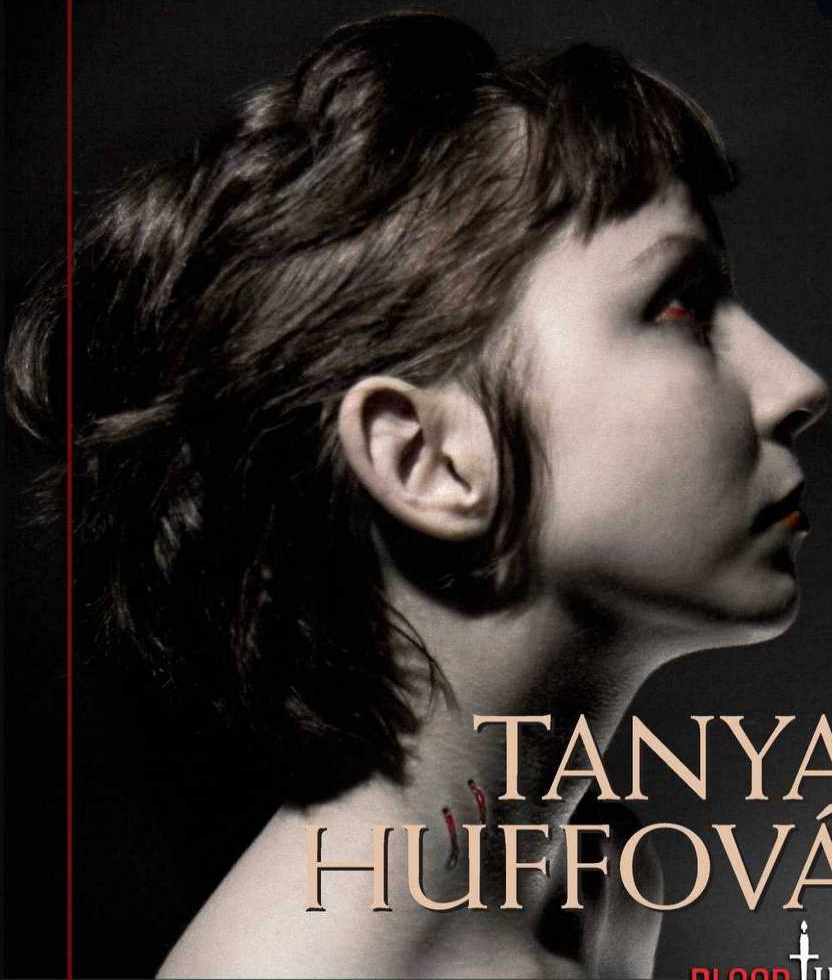

KREVNÍ POUTA: KNIHA DRUHÁ
STOPY KRVE

TANYA
HUFFOVÁ

PŘEDLOHA TELEVIZNÍHO SERIÁLU

BLOOD TIES

*Knihy nakladatelství [Brokilon](#),
které lze vydat jako e-booky,
si můžete legálně zakoupit
na stránkách [Palmknih](#).
<http://www.palmknihy.cz/web/>*

Tanya Huff

BLOOD TRAIL

Copyright © 1992 by Tanya Huff

Translation © 2009 by Pavel Musiol

Cover © 2009 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2009 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-31-6 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7456-069-9 (PDF)

ISBN 978-80-7456-070-5 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-071-2 (ePub)

ISBN 978-80-7456-072-9 (Mobi)

Tanya Huffová

Stopy krve

Krevní pouta
kniha druhá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2009

Tanya Huffová

v nakladatelství Brokilon

Cena krve
Stopy krve
*Řádky krve **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

*Pro DeVerne Jonese, který trpělivě odpovídal na stovky
mých otázek, včetně těch, jež mě nikdy nenapadly.*

*Se zvláštním poděkováním Kenu Sagarovi,
jehož velkorysosti vděčím za to, že jsem dokončila
rukopis včas a zachovala si zrak.*

Jedna

Dorůstající měsíc visící nízko nad obzorem dokázal proměnit i pěstěnou a poklidnou zemědělskou krajinu v tajemnou zemi stříbrného světla a stínů. Za každým stéblem trávy, spečeným dozlatova dvěma měsíci letního žáru, se táhla jeho vlastní dlouhá, černá replika. Křoviny lemující spodní okraj plotu, dálnice těch, kdo byli příliš bázliví, než aby se pustili do otevřených polí, jednou zašustily a pak znovu ztichly, jak se nějaký noční tvor vydal za svými záležitostmi.

V jednom koutě louky se na noc shromáždilo velké stádo ovcí, jejichž vlna, krátce sestříhaná na léto, zářila ve světle měsíčního svitu mléčnou bělobou. Nebytí rytmických pohybů čelistí a občasného škusnutí uchem, či nepokojného přešlapování jehňat, která ani ve spánku nedokázala stát bez hnutí, působily by dojmem hromady šedých kamenů. Hromady, která náhle ožila, jak se současně zvedlo hned několik hlav a natáhlo své aristokratické čenichy do lehkého vánku. Tvor, který se přehoupl přes plot a doskočil na louku, jim zjevně nebyl neznámý, protože ačkoli samice nepolevily v ostražitosti, sledovaly jeho příchod spíše s lehkou zvědavostí než poplašeně.

Veliké černé zvíře se na okamžik zastavilo, aby si označkovalo plaňku plotu, a pak se lehkým klusem přemístilo kousek do pole, kde se posadilo a přelétlo stádo ovcí majetnickým pohledem. V jeho siluetě a tvaru hlavy bylo cosi, co připomínalo vlka, zatímco jeho

zbarvení, velikost, šířka hrudi a reakce na ovčí stádo mluvily spíše o psu.

Přesvědčeno o tom, že vše je, jak má být, dalo se se vztyčeným ocasem, třepotajícím se za ním jako vlajka, do lehkého klusu podél plotu, s měsíčními paprsky tančícími při každém pohybu v jeho husté srsti. Nabralo rychlost a přeskočilo bodlák – spíše z číré radosti ze skákání, než že by mu ten bodlák stál v cestě – a rozběhlo se napříč dolním okrajem pastviny.

Bez sebemenšího varování a za zvuku stěžích silnějšího než vzdálené zakašlání se jeho hlava náhle rozletěla ve spršce krve a kostí. Tělo, vymrštěné nárazem do vzduchu, sebou ještě krátkou chvíli křečovitě škubalo a pak zůstalo bez hnutí ležet.

Vyděšeně bečící ovce, poplašené náhlým pachem krve, uháněly k protější straně pole, kde se namačkaly na plot a vytvořily hlučnou chundelatou masu. Naštěstí si zvolily směr, který je zavedl proti větru, a nikoli naopak. Když se nic dalšího nedělo, pomalu se uklidnily a pár starších ovcí se spolu s jehňaty oddělilo od houfu a začalo znovu usínat.

Tři zvířata, která vzápětí přeskočila plot, si ovcí snad ani nevšimla. Pádila k mrtvému tělu takovou rychlostí, až se zdálo, že se jejich tlapy snad nedotýkají země. Jedno z nich, to se zježenou červenohnědou srstí, se chtělo pustit zpět po stopách skoleného zvířete, ale zavrčení většího ze zbývajících dvou je přivolalo zpátky.

Tři špičaté čenichy se pozvedly a vytí, které zaznělo nad pastvinou, znovu vneslo mezi ovce zmatek. Vytí těchto tří zvířat stoupalo a klesalo ve frekvenci, která zcela vyloučila, že by snad mohla mít něco společného se psy.

~ ~ ~

Vicki nenáviděla srpen. Byl to měsíc, ve kterém Toronto dokázalo, že se stalo městem světové třídy. V betonovo-skleněném kaňonu tvořeném ulicemi Yongova a Bloorova se horko a vlhko těžce zavěsilo na výfukové plyny aut a vytvořilo opar nažloutle hnědé barvy, který zanechával hořkou pachů vzadu v hrdle. Tehdy se snad každý mizera ve městě rozhodl udělat si výlet po šikmé ploše a v ulicích to vřelo jako v kotli. Policisté, navlečení do tmavě

modrých kalhot, klobouků a těžkých bot, nenáviděli srpen jak z osobních, tak profesionálních důvodů. Vicki sice v uniformě dlouho nepobyla a před rokem opustila nadobro i sbor, ale přesto srpen nenáviděla zrovna tak. Dalo se dokonce říct, že jelikož si srpen navždy spojila s výpovědí z práce, kterou milovala, ulpěla na tomto nejméně příjemném ze všech měsíců navždy tmavá skvrna, která jej definitivně odsoudila k věčnému zatracení.

Když odemkla dveře bytu, snažila se nevnímat vlastní pach. Strávila celý den, vlastně poslední tři dny, jako pracovnice pro vyřizování objednávek v malé továrně na zpracování kávy na Železniční ulici. Během posledního měsíce postihla firmu série technických selhání, která majitelé konečně začali připisovat sabotáži. Zoufalé vedení si najalo Vicki, aby vypátrala, co se vlastně děje – pokud měla mít malá, úzce specializovaná firma naději obstát v konkurenci nadnárodních společností, nemohla si dovolit prostoje.

„Soukromá vyšetřovatelka Vicki Nelsonová znovu zasahuje.“ Zavřela za sebou dveře a s radostí ze sebe shodila vlhké tričko. Kdo ty stroje poškozuje, zjistila hned první den, ale i když to věděla, trvalo jí ještě další dva dny, než přišla na to jak a shromáždila dostatek důkazů, aby bylo možné vznést obvinění. Zítra tam zajde, položí zprávu na stůl pana Glassmana a už se k tomu místu nikdy ani nepřiblíží.

Dnes už jen toužila dát si sprchu, sníst něco, co nevonělo po kávě, a strávit duchaprázdný večer před bednou.

Odkopla špinavé tričko do kouta a stáhla si rifle. Na celé věci byla jediná pozitivní věc – díky zápachu si mohla na zpáteční cestě metrem sednout a nikdo se na ni nesnažil mačkat.

Sotva z ní začala horká voda smývat zápach a únavu, začal zvonit telefon. A nepřestal. Snažila se ho ignorovat, utopit v proudech vody, ale s nepatrným úspěchem. Vždycky, když zvonil telefon, nemohla si pomoci a musela ho zvednout. Mumlajíc si pod nosem, zastavila vodu, zabalila se do ručníku a běžela ke sluchátku.

„No konečně, zlatíčko. Proč ti to tak trvalo?“

„Mám velmi malý byt, mami,“ povzdechla si Vicki. Mělo ji to napadnout. „Neřekla sis tak kolem sedmého zazvonění, že to možná nezvednu?“

„Samozřejmě že ne. Věděla jsem, že jsi doma, jinak bys měla zapnutý záznamník.“

Když byla doma, nikdy ho nezapíнала. Považovala to za vrchol neslušnosti. Možná nastal čas zvyk přehodnotit. Začal jí sklouzávat ručník. Urychleně ho zachytila – druhé patro nebylo zase tak vysoko, aby si mohla dovolit chodit po bytě nahá. „Byla jsem ve sprše, mami.“

„Dobře, tak to jsem tě nevyrušila od ničeho důležitého. Chtěla jsem ti zavolat, ještě než odejdu z práce...“

Aby ten hovor šel na účet katedry biologie, dokončila v duchu Vicki. Její matka pracovala jako osobní sekretářka vedoucího katedry biologie na Queen's University v Kingstonu déle než většina řádných profesorů, a tak výhod s tímto místem spojených zneužívala do maximální možné míry a tak často, jak jen to šlo.

„...abych zjistila, kdy máš tento rok dovolenou. Možná bychom mohly strávit nějaký čas spolu.“

Jasně. Vicki matku milovala, ale po více než třech dnech v její společnosti byla zralá na spáchání matkovraždy. „Já už žádnou dovolenou nemám, mami. Jsem na volné noze a musím brát každou práci, která se mi naskytne. A kromě toho jsi tady byla v dubnu.“

„To jsi byla v nemocnici, Vicki, takže nešlo zrovna o společenskou návštěvu.“

Dvě vertikální jizvy na levém zápěstí už vybledly a staly se z nich jen tenké červené linky na bledé kůži. Vypadaly, jako by se pokusila o sebevraždu, a bylo zapotřebí extrémní obratnosti, aby matce jejich původ nějak vysvětlila. Se skutečností, že ji jeden sociopatický hacker chtěl obětovat démonovi, by se její matka asi moc dobře nevyrovnala. „Jakmile se mi naskytne volný víkend, tak se stavím. Slibuji. Už musí jít, kapu si tu na koberec.“

„Přiveď s sebou toho Henryho Fitzroye. Ráda bych se s ním seznámila.“

Vicki se zazubila. Henry Fitzroy a její matka. To by už mohlo stát za víkend v Kingstonu. „To asi ne, mami.“

„Proč ne? Co je s ním? Proč se mi v nemocnici vyhýbal?“

„Nevyhýbal se ti a nic s ním není.“ *Tak jo, umřel v roce 1536. Nijak ho to nepoznamenalo.* „Je to spisovatel. Je trochu... zvláštní.“

„Ještě víc než Michael Celluci?“

„Mami!“

Skoro slyšela, jak matka povytahuje obočí. „Zlatíčko, ty už si to možná nepamatuješ, ale svého času jsi randila se spoustou *zvláštních* kluků.“

„Já už s klukama nerandím, mami. Je mi skoro dvaatřicet.“

„Ty víš, co myslím. Vzpomínáš si na toho ze střední školy? Nevybavuji si jeho jméno, ale měl hotový harém...“

„Zavolám ti, mami.“

„Brzy.“

„Brzy,“ přikývla Vicki, znovu zachytila padající ručníc a zavěsila. „Svého času jsi randila se spoustou *zvláštních* kluků...“ Odfrkla si a zamířila zpátky do koupelny. No dobře, pár jich možná bylo trochu divných, ale na sto procent věděla, že žádný z nich nebyl upír.

Znovu pustila vodu, představila si tu scénu a zasmála se. *Mami, chci ti představit Henryho Fitzroye. Pije krev.* Její úsměv se rozšířil ještě víc, když vstoupila pod sprchu. Její matka, neskutečně praktická žena, by se nejspíš zeptala jakou skupinu. Narušit její pohled na svět nebylo zrovna snadné.

Právě vyklopila z pánvičky na talíř porci smažených vajíček, když telefon zazvonil znovu.

„To je přesné,“ zamumlala, popadla vidličku a přešla do obývacího pokoje. „Když nic nedělám, tak ten krám nezazvoní.“ Do západu slunce zbývalo ještě několik hodin – Henry to být nemohl.

„Vicki? Celluci.“ Protože bylo v torontském Metropolitním policejním sboru tolik Michaelů, přejala většina z nich zvyk říkat si neustále příjmením, ve službě i mimo ni. „Vzpomínáš si na jméno toho předpokládaného Questova komplice? Toho chlápka, který nebyl nikdy obviněn.“

„Dobrá večer, Miku. Jsem ráda, že voláš. Mám se dobře, díky.“ Nabrala si do úst plnou vidličku vajíček a čekala na výbuch.

„Nech si ty kydy, Vicki. Jmenoval se jako nějaká ženská... Marion, Maralyn...“

„Margot. Alan Margot. Proč?“

I přes hluk dopravy zaslechla v jeho hlase samolibý úsměv. „To je tajné.“

„Ty líný prevíte, když už ses ze mě rozhodl tahat rozumy, tak na mě nezkoušej to svoje *to je tajné*. Tedy pokud se chceš dožít penze.“

Povzdechl si. „Použij svůj rozum, který z tebe údajně tahám.“

„Vytáhl jsi z jezera další tělo?“

„Zrovna před chvílkou.“

Takže byl pořád na místě činu. To vysvětlovalo hluk v pozadí. „Stejný vzorec modřin?“

„Hodně podobný, pokud můžu říct. Tělo si právě odvezl koroner.“

„Dostaň toho hajzla za mříže.“

„Právě to,“ řekl jí, „mám v úmyslu.“

Zavěsila a sklouzla do koženého křesla, talíř s vajíčky povážlivě balancující na předloktí. Před dvěma lety na tom případě pracovala ona. Byl to její úkol, najít šmejda, který zmlátil patnáctiletou holku do bezvědomí a pak hodil její bezvládné tělo do jezera Ontario. Po šesti týdnech práce vypátrali chlápka jménem Quest, sebrali ho, obvinili a přišli mu to. Byl v tom zapleten ještě někdo jiný, tím si Vicki byla jistá, ale Quest nepromluvil, a tak žádná další obvinění vznést nemohli.

Tentokrát...

Strhla si brýle z nosu. Tentokrát ho Celluci dostane a Vicki Nelsonová, bývalá blondýnka od Metropolitní policie, bude sedět na zadku. Místnost kolem ní se změnila v chaotickou změť rozmazaných barev, a tak si znovu nasadila brýle na nos.

„Do háje!“

Začala zhluboka dýchat a donutila se ke klidu. Koneckonců to jediné, na čem záleželo, bylo chytit Margota – nemusí se to podařit právě jí. Chňapla po dálkovém ovladači a zapnula televizi. „Jays“ právě hráli v Milwaukee.

„Letní hoši,“ povzdechla si, zabořila vidličku do stydnoucích vajíček a poddala se hypnotickému přízvuku komentátorů zahajujících předherní show. Jako většina Kanadčanů od určité věkové hranice byla Vicki především fanoušek hokeje, ale žít

v Torontu, aniž by si mezi vaše záliby nějak našel cestu i baseball, bylo skoro nemožné.

Končila sedmá směna, skóre tři pět, „Jays“ ztráceli dva doběhy, dva hráči byli aut, jeden stál na druhé metě a na pálce byl připraven Mookie Wilson. Wilson proti pravákům páčil přes tři sta a Vicki viděla, jak se nadhazovač „Brewers“ potí. Právě v tom okamžiku zazvonil telefon.

„To je přesné.“ Natáhla se a přitáhla si telefon do klína. Slunce zapadlo v osm čtyřicet jedna. Teď bylo devět nula pět. Musel to být Henry.

Ball jedna.

„Jo? Co je?“

„Vicki? Tady Henry. Jsi v pořádku?“

Strike jedna.

„Jo, nic mi není. Jen jsi zavolal v nevhodnou dobu.“

„To je mi líto, ale mám tu pár přátel, kteří potřebují tvou pomoc.“

„Mou pomoc?“

„Popravdě, potřebují pomoc soukromého vyšetřovatele, a ty jsi jediný, kterého znám.“

Strike dva.

„A to potřebují mou pomoc právě teď?“ Do konce zápasu zbývaly už jen dvě směny. Jak moc zoufalí mohli být?

„Vicki, je to důležité.“ A z jeho tónu poznala, že opravdu bylo.

Povzdechla si, zatímco to Wilson sklepl do levého pole a ukončil tím směnu, načež sáhla po ovladači a vypnula televizi. „No, jestli je to tak důležité...“

„To je.“

„...tak jsem hned u tebe.“ Už měla sluchátko na půli cesty k vidlici telefonu, když ji náhle něco napadlo a bleskurychle si ho dala znovu k uchu. „Henry?“

Ještě tam byl. „Ano?“

„Ti tvoji kamarádi, nejsou to upíři, že ne?“

„Ne.“ Navzdory ustaranému tónu zněl jeho hlas poněkud pobaveně. „Nejsou to upíři.“

Greg kývl mladé ženě neutrálně na pozdrav a podrobil ji bezpečnostní proceduře. Vicki Nelsonová, tak se jmenovala, se tu během léta zastavila několikrát, co byl ve službě. Přestože vypadala jako druh člověka, kterého by mohl mít za jiných okolností docela rád, jednoduše se nedokázal přenést přes dojem, který si o ní utvořil při prvním setkání na jaře. Nijak nepomohlo, když si pozorováním potvrdil, že není z těch, které by běžně otevíraly dveře polonahé, protože ho to jen utvrdilo v přesvědčení, že před ním tu noc něco skrývala.

Ale co? Během posledních pár měsíců začalo jeho podezření, že je Henry Fitzroy upír, slábnout. Měl pana Fitzroye rád, vážil si ho a uvědomoval si, že celé jeho podivínství mohlo pramenit ze skutečnosti, že je spíš než stvořením temnot spisovatelem, ale přetrvávala v něm poslední neodbytná pochybnost.

Co ta mladá žena v tu noc skrývala? A proč?

Příležitostně, jen pro klid mysli, Greg uvažoval, že se jí na to přímo zeptá, ale cosi v semknutosti jejích čelistí mu v úmyslu pokaždé zabránilo. Takže mu to nepřestávalo vrtat v hlavě a rozhodl se, že bude obezřetný. Pro všechny případy.

Když se za ní zavřely dveře výtahu, pocítila Vicki silný pocit úlevy. Prohlídka tímto konkrétním vrátným v ní vždy zanechávala pocit... špinavosti. *Koneckonců si za to můžu sama. Byla jsem to já, kdo mu otevřel dveře prakticky bez šatů.* Bylo to jediné řešení, které ji v tu chvíli napadlo. Fungovalo. Odradilo starého pána od úmyslu prohnat Henrymu kriketový kolík srdcem, takže si nejspíš nemohla na pár vedlejších účinků stěžovat.

Stiskla knoflík do čtrnáctého patra a zastrčila si bílou golfovou košili do červených vycházkových šortek. Díky malému jarnímu „dobrodružství“ shodila pár kilo a zatím se jí dařilo bránit jim v návratu. Měla až příliš vypracované svaly na to, aby se dala považovat za štíhlou – což byla touha, k níž by se nikomu nepřiznala – ale bylo hezké mít trochu lépe tvarovaný pas. Šilhajíc ve světle zářivek si prohlížela svůj odraz v ocelových stěnách výtahu.

Na starou kobylu to není nejhorší, usoudila a posunula si na nose nenáviděné brýle. Na okamžik se zamyslela, jestli se snad neměla obléct poněkud formálněji, ale nakonec usoudila, že ať už byli

přátelé Henryho Fitzroye, nemanželského syna Jindřicha VIII., bývalého vévody z Richmondu, a tak dále a tak dále, kýmkoliv, nebude jim nejspíš příliš vadit, že se soukromá vyšetřovatelka dostaví v šortkách.

Když výtah vyjel do patra, kde se nacházel Henryho byt, urovnala si Vicki kabelku na rameni a nasadila profesionální výraz. Vydržel jí přesně do chvíle, kdy se dveře bytu prudce otevřely a jediným živým tvorem v předsíni byl veliký, červenohnědě zbarvený pes.

Určitě je to pes. Vicki natáhla ruku, aby si ji očichal. Vlci nemívají takové zbarvení. Ani takovou velikost. Nebo ano? Také mohla dodat, že se obvykle nevyskytují v bytech v centru Toronta, ale jelikož tenhle byt patřil *Henrymu*, nechtěla dělat předčasné závěry.

Zvíře mělo černě lemované oči, což dodávalo jeho výrazu na osobitosti. Nadšeně očichalo nabídnutou ruku a pak toužebně strčilo hlavu Vicki pod prsty.

Vicki se usmála, zavřela dveře a začala poslušně drbat hustou srst za špičatýma ušima. „Henry?“ zavolala, zatímco psí ocas, dost těžký na to, aby povalil dospělého člověka, začal rytmicky narážet do zdi. „Jsi doma?“

„V obývacíku.“

V tónu jeho hlasu bylo něco, nad čím svařila obočí, ale takřka okamžitě ji rozptýlila tlapa velikosti talíře položená na jejím nártu. „Koukej mě pustit, potvoro.“ Pes poslušně přesunul váhu. Popadla jeho čenich jemně do dlaní a zatřásla obrovskou hlavou ze strany na stranu. „Tak pojd', ty chlapáku, už na nás čekají.“

Usmál se – lepší slovo pro to vážně neexistovalo – otočil se a odklusal do obývacího pokoje. Vicki ho poněkud důstojnějším krokem následovala.

Henry stál na obvyklém místě u velikých oken s výhledem na město. Světlo, které rozsvěcel při oněch nečetných příležitostech, kdy měl společnost, zdůrazňovalo červený odstín jeho vlasů a měnilo jeho oříškové oči skoro ve zlaté. Popravdě, co se dopadu světla na jeho oči týče, musela Vicki jen hádat, protože na tak velkou vzdálenost podobné detaily nerozeznávala. Ani tak ji pohled na něj nikdy neunavil, měl v sobě něco, co povyšovalo jeho vzhled z pouze

příjemného na vysloveně úchvatný, a na každý pád chápala, jak bylo možné, že ubohá Mína a Lucy neměly proti jeho dobře známému fiktivnímu protějšku nejmenší šanci.

Nebyl sám. Mladá žena, která si hrála s CD přehrávačem, se otočila a Vicki musela potlačit úsměv, když viděla, jak důkladně a neskrývaně si ji prohlíží. Ona sama nezůstávala v tomto ohledu nijak pozadu.

Že by tanečnice? uvažovala Vicki. Přestože byla malá, měla ta holka pevné svaly a postoj jejího těla Vicki okamžitě interpretovala jako vyzývavý. *Nezkoušej to na mě, maličká. Možná nejsem dvakrát starší než ty – nemohlo jí být víc než sedmnáct nebo osmnáct – ale rozhodně jsem větší mrcha.* Krátká hříva stříbrně blondátých vlasů byla, jak si Vicki s ohromením uvědomila, přírodní. Obočí se zesvětlit dá, ale řasy ne. Ačkoli nebyla přímo hezká, její světlé vlasy exoticky kontrastovaly s tmavým opálením. *A tyhle letní šaty rozhodně nenechávají příliš prostoru spekulacím, kam až asi sahá.*

Jejich pohledy se střetly a Vicki povytáhla obočí. Na kratičký okamžik měla pocit, že skoro chápe, o co tu ve skutečnosti jde, ale pak dívka vzhledla skrz řasy, nesměle se usmála a ten okamžik byl pryč.

Veliký červený pes se usadil Henrymu u boku a jeho hlava sahala až k upírovu pasu. Pak oba současně vykročili vpřed. Henry měl ve tváři neutrální výraz. Pes se tvářil pobaveně.

„Vicki, seznam se s Rózou Heerkensovou. Její rodina má jisté potíže, se kterými bys jí, myslím, mohla pomoci.“

„Těší mě.“ Vicki jí podala ruku. Mladá žena hodila jeden rychlý pohled na Henryho – *co jí o mně asi řekl?* – a stiskla ji. Velmi málo žen umí dobře podávat ruku, nebyly k tomu vychovány, ale Vicki překvapil jak stisk, který se silou vyrovnal jejímu vlastnímu, tak mozoly pokrytá dlaň.

Když Róza uvolnila sevření dlaně, protáhla pohyb paže a ukázala na psa, který se jí nyní opíral o nohu. „Tohle je Hrom.“

Hrom jí podal packu.

Vicki se předklonila, aby jí potřásla, a zazubila se. „Těší mě, Hrome.“

Veliký pes krátce štěkl, naklonil se dopředu a olízl Vicki tvář tak vehementně, že jí skoro shodil brýle.

„Hrome, nech toho!“ Róza zajela oběma rukama do hnědočervené srsti a odtáhla psa zpátky. „Možná že nechce být celá oslintaná.“

„To nevadí.“ Otřela si tvář do dlaně a upravila si brýle na nose. „Co je to za rasu? Je nádherný.“ Pak se zasmála, protože Hrom lichotku očividně poznal a tvářil se samolibě.

„Prosím vás, nepodporujte ho v tom, paní Nelsonová, už tak je strašně nafoukaný.“ Róza se zapřela kolenem za mohutné psí rameno, strčila do něj a povalila psa na bok. „A co se rasy týče – je z plemene otravů.“

Hroma podle všeho pramálo uctivé chování nijak nerozhodilo. S vyplazeným jazykem se převalil na záda, vystrčil všechny čtyři nohy do vzduchu a upřel na Vicki pohled plný očekávání.

„Tak ty chceš drbat na břicho?“

„Hrome.“ Po Henryho povelu se zvíře zvedlo ze země a tvářilo se značně zkroušeně.

Vicki se na Henryho užasle podívala. Co mu je?

„Možná,“ opětoval její pohled a pak očima přeletěl dívku a psa, „bychom měli přejít k věci.“

Vicki zjistila, že je na půli cesty k pohovce, aniž by učinila vědomé rozhodnutí tam jít. Nesnášela, když to dělal. Nesnášela způsob, jakým na něj reagovala. A opravdu nesnášela to, že neví, jestli tak reaguje na upíra, nebo na prince – svým způsobem se jí zdálo méně ostudné podlehnout nadpřirozeným silám než praktikám drobného diktátora. *Jeho nemrtvá Výsost a já si budeme muset vážně promluvit...*

Hodila tašku na zem a usadila se na červeném sametovém polstrování, sledujíc, jak se Róza schoulila v křesle a Hrom se jí položil k nohám. Na pozadí smetanově zbarveného koberce vypadal úžasně, ale jeho červenohnědá srst se poněkud zoufale tloukla s nachovým křeslem. Henry, oblečený v riflích, si přehodil nohu přes opěradlo pohovky a uvelebil se vedle ní, takže Vicki chvíli nevnímala nic jiného než jeho.

„Ještě je příliš brzy, Vicki, ztratila jsi hodně krve.“

Cítila, jak se červená. Nikdy by ji nenapadlo, že by on mohl chtít... Právě k tomu přece směřovali, nebo snad ne? „V nemocnici mi jí většinu vrátili, Henry. Jsem v pořádku. Opravdu.“

„Věřím ti.“ Usmál se a jí náhle připadalo, že v chodbě není dost vzduchu.

Měl na procvičování toho úsměvu čtyři sta padesát let, připomněla si. Dýchej.

„Musíme být velmi opatrní,“ pokračoval a zlehka jí položil ruce na ramena. „Nechci ti ublížit.“

Znělo to tak moc jako dialog z podřadné telenovely, až se Vicki musela smát. „Pokusím se na tebe příliš nespěchat,“ řekla mu a zalovila v kabelce pro klíče od bytu, „jen si uvědom, že já nemám pár set let nazbyt.“

To bylo skoro před čtyřmi měsíci, poprvé, co si spolu vyšli po jejím propuštění z nemocnice. A od té doby pořád nic. Vicki se snažila být trpělivá, ale byly okamžiky, jako třeba teď, kdy seděl tak blízko vedle ní a ona měla chuť podrazit mu nohy a praštit s ním o zem. S úsilím obrátila pozornost k důvodu své návštěvy.

Jelikož se zdálo, že všichni očekávají, že promluví jako první, nasadila svůj nejlepší výraz typu „policista je váš přítel“ a obrátila se k Róze. „V jaké záležitosti potřebujete mou pomoc?“

A znovu Róza krátce pohlédla na Henryho. I když Vicki Henryho odpověď neviděla, podle všeho dodal mladé ženě odvalu, protože se zhluboka nadechla, třesoucími se prsty si shrnula vlasy z tváře a řekla: „Během posledního měsíce byli zastřeleni dva členové naší rodiny.“ Musela se odmlčet, aby spolkla žal, než dokázala pokračovat. „Po vás, paní Nelsonová, potřebujeme, abyste nám pomohla najít vraha.“

Vražda. No, to bylo opravdu o něco závažnější, než Vicki očekávala. A k tomu dvojnásobná. Posunula si brýle na nose a nechala v hlase zaznít účast, když se otázala: „Pátrání místní policie nepřineslo výsledky?“

„Ona o tom tak úplně neví.“

„Co chcete říct tím tak úplně neví?“ Vicki napadlo hned několik věcí, které to mohlo znamenat, a žádná se jí nelíbila.

„Proč jí to neukážeš, Rózo?“ řekl Henry tiše.

Vicki se otočila a podívala se na něj. Její periferní vidění bylo už tak mizerné, že jí neumožňovalo pohledy koutkem oka. Jeho výraz odpovídal tónu hlasu. Ať už jí měla Róza ukázat cokoliv, bylo to velmi důležité. Více než jen trochu zneklidněná se zase otočila zpátky.

Róza, která čekala, až jí bude věnovat pozornost, vyklouzla ze sandálů a zvedla se na nohy. Hrom, poté co její sandály krátce očichal, se jí postavil k boku. Jedním rychlým pohybem si svlékla letní šaty, které měla na sobě, zlomek sekundy zůstala nahá a pak, na místě, kde před okamžikem stála světlovlasá dívka a veliký červenohnědý pes, stál nyní rusovlasý mladík a veliký bílý pes.

Mladý muž se silně podobal dívce, oba sdíleli tytéž vysoce posazené lícní kosti, tytéž velké oči a špičaté brady. *Stejně jako útlá těla tanečnicků*, zaznamenala Vicki po rychlém pohledu na jeden viditelný anatomický rozdíl.

„Vlkodlaci,“ slyšela sama sebe, jak říká nahlas, užaslá nad vlastním klidem. *Se slušnou pravděpodobností za tím bude Henryho vliv. Chvilí se taháte s upírem, a takhle to dopadá... Za tohle toho hajzla dostanu.*

Mladý muž, zcela nevzrušen jak jejím zkoumavým pohledem, tak vlastní nahotou, na ni mrkl.

Vicki, uvedená do vážných rozpaků, zvláště když si připomněla, jak se k psovi chovala – *vlastně k vlkovi. Tedy k dlakovi. K čertu...* – cítila, jak se červená, a na okamžik sklopila zrak. Když se podívala zpátky, zjistila, že propásla okamžik přeměny. Róza si znovu přetahovala přes hlavu letní šaty. Mladý muž – Hrom? – si rezignovaně natahoval světle modré šortky, poskytující jen minimální zahalení. Ucítil na sobě její pohled, zvedl oči, usmál se a přistoupil k ní s nataženou rukou. „Ahoj. Asi se sluší, abych se představil ještě jednou. Jmenuji se Petr.“

„Jo, ahoj.“ Jména se zjevně měnila spolu s podobou. Lehce šokovaná Vicki přijala nabízenou pravici. Byla pokrytá silnými mozoly stejně jako Rózina. Vlastně to dávalo smysl, protože spoustu času trávili běháním po čtyřech. „Ty jsi, ehm, Rózin bratr?“

„Jsme dvojčata.“ Zazubil se a Vicki to do té míry připomnělo výraz červenohnědého psa, že se neubránila a zazubila se také. „Ona je starší, já zase líp vypadám.“

„Spíš jsi vlezlejší,“ opravila ho Róza a znovu se schoulila do křesla. „Pojď si sednout.“ S mučednickým výrazem ve tváři Petr udělal, co mu řekla, a uvelebil se na tomtéž místě, kde si předtím hověl jakožto Hrom, opřený zády o sestřina kolena. „Omlouváme se za tu teatrálnost, paní Nelsonová,“ pokračovala Róza, „ale Henry naznačoval, že tento způsob představení bude nejlepší, protože...“

Zaváhala, ale Henry její větu plynule dokončil. „...nepatříš k lidem, kteří popírají to, co vidí na vlastní oči.“

Vicki měla dojem, že to myslí jako kompliment, takže se spokojila s tichým odfrknutím a jen lehce sarkastickým: „No, ty to musíš vědět nejlíp.“

„Pomůžete nám, vidíte, že ano?“ Petr se naklonil dopředu a lehce položil Vicki ruku na koleno. V tom doteku nebylo zhola nic erotického a výraz, kterým ho doprovodil, hovořil jen o obavách a o naději.

Vlkodlaci. Vicki si povzdechla. *Nejdřív upíři a démoni, teď vlkodlaci. Co přijde pak?* Dala si nohu přes nohu a shodila tak Petrovu ruku, načež se znovu usadila do pohodlnější pozice. Podle všeho se zdálo, že to bude na dlouhé povídání. „Možná byste to měli vzít hezky od začátku.“

Dvě

„Od začátku,“ zopakovala Róza a tón jejího hlasu změnil oznámení v otázku. Povzdechla si a shrnula si z tváře pramen světlých vlasů. „Myslím, že to začalo, když zastřelili Stříbrnou.“

„Stříbrnou?“ zeptala se Vicki. Měla pocit, že když nezačne držet s vysvětlováním krok hned od začátku, ztratí se jí hodně rychle z dohledu.

„Naši tetu,“ začala Róza, ale Petr ji přerušil, když viděl výraz ve Vickiině tváři.

„Máme dvě jména,“ vysvětlil. „Každé pro jednu podobu.“ Položil krátkoprstou ruku na opálené svalstvo své hrudi. „Tohle je Petr, ale ten, koho jste potkala u dveří, byl Hrom. A Róza se ve své srstnaté podobě nazývá Mrak. Je to tak snazší než vysvětlovat lidem zvenčí, proč se všichni psi na farmě jmenují stejně jako členové rodiny.“

„To si umím představit,“ přikývla Vicki, potěšena tím, že se potvrdil její dřívější předpoklad ohledně jmen. „Ale nepřipadá vám to trochu matoucí?“

Petr pokrčil rameny. „Proč by mělo? Vy také máte více než jedno jméno. Pro některé lidi jste paní Nelsonová, pro jiné zas Vicki, a nijak matoucí vám to nepřijde.“

„Ne, obvykle ne,“ uznala jeho argument Vicki. „Takže vaše teta byla zastřelena ve své... ehm... vlčí podobě.“

No, říkalo se jim vlkodlaci, takže měla za to, že budou dávat přednost pojmu vlk. Rozhodně se to zdálo společensky přijatelnější než pes. *A to si uvědomte, že než se v mém životě objevil Henry,*

vůbec jsem si s takovými věcmi nelámala hlavu... Bude mu za to muset poděkovat.

„Správně,“ přikývl Petr. „Naše rodina vlastní velkou ovčí farmu kousek na sever od Londýna v Ontariu...“

Odmlčel se, jako by Vicki vyzýval, aby se opovážila nějak to komentovat, ale ta si udržela výraz zdvořilého zájmu a zavřenou pusou.

„...a Stříbrnou střelili do hlavy, když byla venku zkontrolovat stádo.“

„V noci?“

„Ano.“

„Uvažovali jsme, že řekneme policii, že někdo zastřelil jednoho z našich psů,“ pokračovala Róza, „a tenkrát jsme si mysleli, že za tím nic víc není, jen nějaký idiot s puškou, který neměl jak vědět, že to není jen pes. Tyhle věci se stávají, lidé přicházejí o psy v jednom kuse.“ Při posledním slově se jí zlomil hlas a Petr se opřel hlavou o Rózinu kolena. Prohrábla mu vlasy a pokračovala. Vicki si všimla, že doteky jsou pro ně zjevně důležité. „Ale to poslední, co potřebujeme, je, aby nám po domě pobíhali policajti, vyptávali se, však víte, a ledacos viděli, takže se rodina rozhodla, že se s tím vypořádá sama.“

Petr vycenil dlouhé, bílé zuby, nejméně lidský rys v jeho tváři.

Jestli „rodina“ vraha dopadne, uvědomila si Vicki, bude mít spravedlnost hodně málo společného se zákonem a soudy. Ještě před rokem by se podobné představy zhrozila, ale před rokem nosila odznak a všechno bylo o dost jednodušší. „Tak co jste řekli lidem, kteří se ptali, kam se poděla vaše teta Sylvia?“

„Řekli jsme jim, že se konečně rozhodla odstěhovat za strejdou Robertem nahoru na Yukon. Pořád říkala, že to jednou udělá, takže to nikoho moc nepřekvapilo. Teta Nadine – byla dvojče tety Sylvie...“ Róza znovu polkla, těžce, a Petr se přitiskl blíž. „No, nějakou dobu jsme ji neviděli. Mezi našimi lidmi jsou pouta mezi dvojčaty hodně silná a ona nemohla přestat výt. A pak, v pondělí v noci, to dostal do hlavy Eben – strejda Jason – když byl venku zkontrolovat ovce s podzimními jehňaty. Nikdo nic neslyšel a žádný pach jsme blízko těla nenašli.“

„Vysokorychlostní puška, pravděpodobně s tlumičem a optikou,“ tipla si Vicki. Zamračila se. „To musel být ale sakra střelec, že takhle v noci zasáhl pohyblivý cíl...“

„V pondělí byl úplněk,“ vložil se do hovoru Henry. „Byla spousta světla.“

„S optikou na tom nesejde. A když zabil Stříbrnou, úplněk nebyl.“ Potřásla hlavou. „Takový zásah, dva zásahy...“

„To není všechno,“ přerušila ji Róza a hodila něco přes pokoj. „Otec našel vedle těla tohle.“

Vicki hmátla do vzduchu a malý kousek kovu skončil v jejím klíně. Tiše proklela svůj nedostatek prostorového vidění, zalovila v záhybech šortek, a když to vylovila, v úžasu hleděla na něco, co nemohlo být ničím jiným – navzdory promáčklému vzhledu – než stříbrnou kulkou. Skousla zuby a zadusila v sobě instinktivní reakci. *Vašeho strýce zabil Lone Ranger?*

Henry se natáhl přes její rameno, vzal jí matně lesklý předmět z dlaně a podržel si ho proti světlu mezi palcem a ukazováčkem. „Stříbrná kulka,“ vysvětloval, „je jedním z tradičních způsobů, jak zabít vlkodlaka. To stříbro je mýtus. I obyčejná kulka většinou úplně stačí.“

„To si umím představit.“ Střela ráže.30 – a Vicki věděla, že nic menšího to být nemohlo, když si to uchovalo jakýs takýs tvar i po průchodu svaly a kostmi a po nárazu do země – vypálená z vysokorychlostní pušky musela udělat z Ebenovy hlavy pěknou fašírku. Znovu se obrátila k Róze a Petrovi, kteří ji sledovali, aniž hnuli brvou. „Mám za to, že u tetina těla jste podobnou kulku nenašli, jinak byste se o tom zmínili.“

Róza svařila obočí a podívala se dolů na bratra, načež oba zavrtěli hlavami.

„Ve skutečnosti na tom nesejde. I bez kulky odpovídá způsob provedení jedinému střelci.“ Vicki si povzdechla a naklonila se dopředu, opírajíc se předloktím o stehna. „A je tu ještě něco, nad čím bychom se měli zamyslet: Ať už zastřelil Ebena kdokoliv, šel speciálně po vlkodlacích. Jestliže jeden člověk ví, že jste dlaci, budou to vědět i jiní, to je jasné. Tyhle vraždy mohou být výsledkem skupinového...“

„Honu na čarodějnice,“ dokončil tiše Henry, když se odmlčela.

Přikývla, nespouštějíc zrak z obou dvojčat. Pak pokračovala. „Jste jiní a většinu lidí cokoli jiného děsí. Mohou si ten strach vybíjet na vás.“

Petr si vyměnil se sestrou dlouhý pohled. „Zase tak složité to být nemusí,“ řekl. „Náš starší bratr pracuje u londýnského policejního sboru a Barry, jeho parták, ví, že je dlak.“

„A jeho bratr je odstřelovač?“ Vzato kolem a kolem to nebyl zase tak nepodložený dohad. Stejně tak nebylo úplně nepravděpodobné, že by jeho parták vlastnil pušku ráže .30, protože v kterémkoli malém městě jich muselo libovolných šest lidí mít dohromady půl tuctu.

Dvojčata přikývla.

Vicki tiše a dlouze hvízdlá. „Ošklivé. Už váš bratr svého partnera ohledně té záležitosti konfrontoval?“

„Ne, strejda Stuart to nechce dovolit. Říká, že smečka si řeší své problémy sama mezi sebou. Teta Nadine ho přesvědčila, aby zavolal Henrymu, a Henry přesvědčil oba dva, že bychom si měli promluvit s vámi. Že můžete být naše jediná šance. Pomůžete nám, paní Nelsonová? Strejda Stuart říkal, že máme souhlasit s jakoukoli cenou, kterou si řeknete.“

Petr jí znovu položil ruku na koleno a hleděl na ni s tak naléhavou prosbou v očích, že bez přemýšlení řekl: „Chcete, abych dokázala, že to Barry neudělal.“

„Chceme, abyste našla toho, kdo to udělal,“ opravila ji Róza. „Kdo to *dělá*. Ať je to kdokoli.“ Pak, na kratičký okamžik, dala najevo strach. „Někdo nás zabíjí, paní Nelsonová. Já nechci umřít.“

A tím se nám celá debata dostává z roviny pohádkového světa. „Ani já nechci umřít,“ řekla jí Vicki jemně. „Ale možná že nejsem pro tenhle případ ta nejvhodnější osoba.“ Posunula si brýle na nose a zhluboka se nadechla. K oběma vraždám došlo v noci a jí oči jednoduše neumožňovaly pracovat po setmění. Bylo to dost zlé i ve městě, ale na venkově, kde se nemohla opřít o žádné pouliční osvětlení, bude naprosto slepá.

Na druhou stranu, copak měli na vybranou? Určitě bude lepší než nic. A vada zraku jí nijak neovlivňovala úsudek, výcvik ani léta

zkušeností. A tahle práce měla smysl, byla důležitá, otázka života a smrti. *Taková práce, jakou stále dělá Celluci.* Zatraceně. Nějak se se svým handicapem vypořádá.

„Hned teď odjet nemůžu.“ Výraz úlevy, který se pomalu rozhostil na jejich tvářích spolu s nadějí, jí potvrdil, že se rozhodla správně. „Mám bohužel závazky, které nemůžu zrušit. Co v pátek?“

„V pátek večer,“ přerušil ji Henry jemně. „Po západu slunce. A mezitím ať nikdo nikam nechodí sám. Nikdo. Jak Eben, tak Stříbrná byli zastřeleni, když byli sami, a to je také jediná část scénáře, kterou můžete změnit. Ujistěte se, že to pochopili i ostatní členové rodiny. Pokud to jen půjde, držte se na dohled od domu. Vlastně, pokud to jen trochu půjde, držte se v dohledu lidí. Ať už za tím stojí kdokoli, počítá s tím, že to nemůžete nikomu říct, a dokud budou kolem svědkové, měli byste být v bezpečí. Zapomněl jsem na něco, Vicki?“

„Ne, myslím, že ne.“ Zapomněl se zeptat na její názor předtím, než zahájil tuhle malou přednášku, ale to můžou probrat později. A co se týká jeho zmínky o tom, že jede s ní, no, vyřešil tím její problém s dopravou a vytvořil spoustu nových, se kterými se bude nutné vypořádat – opět později. Vůbec se na to „později“ netěšila.

„Chci,“ obrátila se na dvojčata, „abyste mi v průběhu dvou dnů vytvořili seznam – tedy vlastně dva seznamy. Na jednom budou lidi, kteří vědí, co jste, a na druhém lidi, kteří by mohli mít podezření. Proberte to se všemi v rodině.“

„To zvládneme, žádný problém.“ Petr si úlevou vydechl a vyskočil na nohy.

To, že ona a Henry fungovali jako tým, ho očividně nepřekvapilo. Vicki by ráda věděla, co jim řekl, než dorazila. „Jako první věc zítra ráno,“ zabalila zdeformovanou kulku do kapesníku a uzavřela ho do malého igelitového sáčku, který vždycky nosila v kabelce, „nechám tohle prověřit na balistice a uvidím, jestli mi dokážou říct něco o pušce, ze které to bylo vystřeleno.“

„Ale Colin říkal...“ začala Róza.

Vicki ji zarazila. „Colin říkal, že to povede ke zvědavým otázkám. No, v Londýně určitě. A vzhledem k situaci okolo vaší rodiny nejde o věc, o které chcete, aby se mluvilo. Dobří policisté si

pamatují i nejnepatrnější detaily, a kdyby Colin začal všem kolem ukazovat stříbrné kulky, mohlo by to později vést k vašemu odhalení. Jenže,“ zvýšila hlas a vložila do něj všechnu přesvědčivost, „tohle je Toronto. Máme tady mnohem větší zločinnost, bohužel, a skutečnost, že jsem někomu ukazovala stříbrnou kulku, nebude mít vůbec žádný význam, i kdyby si to někdo pamatoval.“

Odmlčela se, aby popadla dech, a strčila malý sáček obsahující kapesník a zdeformovanou kulku do bezpečného kouta kabelky. „I tak si od toho ale moc neslibujte, tohle je na placku.“

„Nebudeme. A řekneme tetě Nadine, aby vás v pátek v noci očekávala.“ Petr se na ni usmál s tak naprostou a bezmeznou vděčností, že se Vicki cítila jako sketa, že byť jen uvažovala o tom, že je odmítne. „Díky, paní Nelsonová.“

„Ano, děkujeme vám.“ Róza se rovněž postavila a přidala k bratrovu rozzářenému úsměvu svůj klidnější úsměv. „Vážně si toho ceníme. Henry měl pravdu.“

V čem konkrétně měl Henry pravdu *tentokrát*, tak trochu zaniklo, protože si Petr stáhl šortky. Vicki usoudila, že si na to prostě bude muset zvyknout, ale prozatím ji pohled na zcela nahého mladíka poněkud rozrušoval. Když se konečně znovu objevil Hrom, přijala to se značnou úlevou.

Krátce se otřepal a odběhl ke dveřím.

„Proč...“ chtěla se zeptat Vicki.

Róza pochopila a zasmála se. „Protože rád jezdí s hlavou vystrčenou z okýnka.“ Nacpala jeho pohozené šortky do tašky a povzdechla si. „Na cesty autem je opravdu hodně mizerný společník.“

„No, rozhodně se zdá celý nedočkavý, aby se už jelo.“

„Nám se ve městě moc nelíbí,“ vysvětlila Róza a nakrčila nos. „Smrdí to tu. Ještě jednou díky, paní Nelsonová. Uvidíme se v pátek.“

„Rádo se stalo.“ Dívala se, jak Henry doprovází Rózu ke dveřím, varuje ji, aby byla opatrná, a vrací se do obývacího pokoje. Výraz v jeho tváři jí nedovolil, aby ho obvinila z arogance, což měla původně v úmyslu. „Co se stalo?“

Povytláhl obě rudozlatá obočí. „Někdo vraždí mé přátele,“ připomněl jí tiše.

Vicki cítila, jak se červená. „Promiň,“ řekla. „Je těžké mít to neustále na paměti – uprostřed všech těch,“ mávla rukou v doprovodném gestu, „podivností.“

„Mít to stále na paměti je ovšem nanejvýš důležité.“

„Já vím, já vím.“ Násilím zbavila hlas veškeré rozmrzelosti. Nemělo by být nutné, aby jí to musel připomínat. „Tebe ani na chvíli nenapadlo, že bych mohla říct ne, vid’?“

„Za těch posledních pár měsíců jsem tě docela dobře poznal.“ Jeho výraz změkl. „Potřebuješ se cítit potřebná, a oni tě potřebují, Vicki. Soukromých vyšetřovatelů, kterým by mohli důvěřovat, moc není.“

Tomu bylo snadné uvěřit. Co se týká oné nezapné poznámky o tom, jak potřebuje být potřebná, tu mohla snadno ignorovat. „Jsou všichni dlaci tak,“ chvíli hledala správné slovo a nakonec se spokojila s: „ukáznění? Kdyby moje rodina procházela tím, čím ta jejich, byla by ze mě citová troska.“

Z nějakého důvodu o tom pochyboval, ale stejně to byla otázka, která si zasluhovala odpověď. „Od velmi raného dětství jsou dlaci vychováváni k tomu, aby skrývali, čím jsou, a nejen fyzicky. Pro dobro smečky nesmí před cizími lidmi nikdy dát najevo zranitelnost. Měla by ses cítit poctěna, že se ti dostalo takové otevřenosti, jaké se ti dostalo. Dlaci také mají tendenci žít mnohem více přítomností než lidé. Truchlí pro své mrtvé a pak jde život dál. Nenesou břímě včerejška a neočekávají zítřek.“

Vicki si odfrkla. „Velmi poetické. Ale díky tomu je pro ně v podstatě nemožné se s takovou situací vypořádat, nebo ne?“

„Proto taky přišli za tebou.“

„A kdybych tu nebyla já?“

„Zemřeli by.“

Zamračila se. „A proč bys je nemohl zachránit ty?“

Přesunul se na oblíbené místo u okna a opřel se zády o sklo. „Protože by mě nenechali.“

„Protože jsi upír?“

„Protože Stuart nesnese takovou výzvu vůči své autoritě. Jestli nedokáže zachránit smečku on, pak ani já ne. Ty jsi žena, jsi problém Nadine, a Nadine je v této chvíli zdrcena ztrátou svého dvojčete. Kdybys byla dlak, pravděpodobně bys ji teď mohla připravit o její postavení, ale protože nejsi, měly byste být schopny nějak spolupracovat.“ Zavrtěl hlavou nad jejím výrazem. „Nemůžeš je posuzovat podle lidských měřítek, Vicki, jakkoli lidští se většinu času zdají. A už je pozdě z toho vycouvat. Řekla jsi Róze a Petrovi, že jim pomůžeš.“

Zvedla bradu. „Dala jsem ti nějaký důvod myslet si, že chceš vycouvat?“

„Ne.“

„To bych sakra řekla, že ne.“ Zhluboka se nadechla. Už pracovala pro torontskou Městskou radu, pracovat pro vlkodlaky dokáže taky. V jejich případě bude aspoň mít všechno to vrčení a chňapání význam. Popravdě, dlaci budou pravděpodobně nejmenším z jejích problémů. „Můžou nastat potíže. Chci říct, způsobené tím, že ten případ převezmu právě já.“

„Jako třeba to, že neřídíš?“ Zaslouchla v jeho hlase úsměv.

„Ne. Skutečné problémy.“

Otočil se a rozhodil rukama. Jeho vlasy při tom pohybu zlatě zazářily odleskem lampy. „Tak mi o nich řekni.“

Jmenuje se to retinitis pigmentosa. Ztrácím zrak. V noci nevidím. Nemám skoro žádné periferní vidění. Nedokázala mu to říct. Soucit by nezvládla. Ne od něj. Ne poté, čím si prošla s Cellucim. *Do hajzlu.* Posunula si brýle na nose a zavrtěla hlavou.

Henry spustil ruce k tělu. Po chvíli, když už se ticho natáhlo do trapných rozměrů, řekl: „Doufám, že ti nevadí, že jsem se pozval taky. Myslím, že jsme posledně byli dost dobrý tým. A taky mě napadlo, že bys možná potřebovala trochu pomoc při vyrovnávání se s těmi... podivnostmi.“

Podařila se jí téměř realistická imitace smíchu. „Já budu dělat denní směnu a ty pokryješ noc?“

„Tak jako posledně, ano.“ Opřel se zády o sklo a sledoval, jak si to probírá v hlavě a detailně přemýšlí nad každým problémem. Byla jednou z nejtvrdohlavějších, nejhádavějších a nejnezávislejších žen,